

Hắn vùng dậy, run như rế :

— Anh... anh Văn Bình, anh định xử tử tôi à ?

Văn Bình không muốn kéo dài giây phút mèo vờn chuột thêm nữa. Mai Lãng phải đến tội. Nhưng hắn chưa nói hết các bí mật. Chàng bèn an ủi hắn :

— Đừng nghĩ bậy.

Mai Lãng cười gằn :

— Tôi hết ngu muội rồi, phút này tôi sáng suốt kinh khủng.

— Nghĩa là anh còn nhiều hy vọng sống.

— Cám ơn anh, Anh không moi gan, móc ruột tôi được nữa đâu. Anh phải mang tôi về bệnh viện, báo tin cho Emma rồi tôi mới cho biết nơi cất giấu tài liệu Savuy.

Trời gần sáng lành lạnh mà Văn Bình toát mồ hôi. Mai Lãng đã khơi trùng nhược điểm của chàng. Hắn gớm thật. Chàng dụng tâm không nhắc đến tài liệu Savuy để hắn tự ý nói ra, không ngờ hắn cũng dụng tâm giữ miệng để làm sáng-ta. Vòng-tróc-gò-đo-chong giom rất cần, nhưng nếu bị mất vào tay Anton cũng thôi. Chứ cợn mắt bản danh sách Savuy !

Văn Bình coi giờ ở cườm tay. Chàng phải hành động cấp tốc trước khi bóng đêm xuống lối cho ánh sáng ban ngày. Chàng bỏ mặc Mai Lãng nằm rên, lấy chìa khóa mở cốp xe để tìm vỏ lốp. Chàng có thể thay bánh xe bị bẻ trong vòng 5 phút đồng hồ. Xe Mét-xe-dét thuộc loại tối tân, đủ tiện nghi sửa chữa nên thời gian này được rút xuống 3 hoặc 4 phút.

Chàng suyt reo mừng vì Anton đã lo liệu chu đáo công lại nạn xẹp lốp. Không những trong cốp có một bánh sơ-cua. Mà có những hai. Và không riêng hai bánh sơ-cua, hắn còn để sẵn chai thuốc vá vỏ Finilec và cái mô-tô Dax tí hon do hãng Honda chế tạo nữa.

Chai thuốc vá vỏ Finilec còn là vật mới lạ đối với dân tay bánh ở Saigon, song đối với người phương tây nó là bạn đường rất thông dụng mặc dầu nó mới chào đời chưa được bao lâu. Nó lớn bằng chai nước giặt da-ven, vỏ lát-tích, trên nắp có cái ống để nối vào đầu van lốp xe hơi, lốp bị bẹp di khỏi cần mở ra mang đến tiệm vá lời thôi (xe ăn «bánh» giữa nơi đông không mong quanh ban đêm thì biết tìm đến tiệm nào ?) chỉ cần mở nút nó ra, và bóp thuốc vào. Thế là bánh xe phồng lên, tha hồ phóng. Anton phục sức cù-lần, áo

quần óc sêch, cũ mèm, song lại chẳng cù-lần tí nào về nghệ thuật xài xe hơi. Trong thời gian gần đây, hàng chục thứ thuốc vá vô được bày bán, hẳn đã khôn ngoan chọn Finilec của Hòa Lan được coi là tốt nhất (1).

Tuy nhiên Văn Bình lại có thiện cảm nhiều với chiếc Dax sơn đỏ nằm gọn trong bệ ngang của cái thùng xe rộng rãi. Lâu lắm, chàng chưa ngự xe hai bánh. Nhất là ngự xe Dax, một trong những niềm kiêu hãnh xứng đáng của ông già tài hoa Honda. Trong làng xe gắn máy tí hon, Dax là em bé có tấm thân mỹ miều số dách. Tốc độ của em cũng số dách, em chạy 65 cây số-giờ ngon ơ. Em lại nhẹ, nâng lên nâng xuống dễ dàng. Đàn bà nhẹ ki thường được đàn ông khoái hơn đàn bà nặng ki. Không tin qui bà, qui cô cứ hỏi, cực chẳng đã giống đực chúng tôi mới phải tò tí với những cái bờ xút cap hoặc những hôn bi ve. Chúng tôi yêu vô kể những giai nhân nhỏ thỏ, ôm gọn lôn trong vòng tay và càng nhẹ ki càng tốt để bồng bế cho dễ...

(1) - Z 48 không sợ làm quảng cáo không công cho hãng Finilec vì lô loại chui thuốc vá vô tự động này chưa được nhập cảng, và cũng còn... khuya mới được nhập cảng.

Nhưng cái số dách của em bé Dax là người ta có thể gặp em lại được. Trên thế giới chẳng thiếu gì xe gắn máy tí hon có thể gặp lại, như em Benelli xuất thân từ Ý đại lợi, và đặc biệt là em Sollex Microndo Pháp quốc sản xuất, nhưng em Dax khi gặp lại có vẻ gọn gàng hơn, choán ít chỗ hơn!

Cảm ơn đại tá Quốc tế Tinh báo Sở Anton... Chiếc Dax xinh xẻo này thích hợp với chàng hơn là bà cụ Mét-xê-dét đại kình cang. Chắc em bé được nhân viên của Anton o bế hết mực, luôn luôn lau chùi sạch sẽ, động cơ được rửa thường xuyên nên Văn Bình vừa động tới đã nổ tròn đều...

Động cơ của nó những 72 phân khối — gấp rưỡi động cơ xe gắn máy nhập cảng ở đây — song tiếng kêu lại êm tai khác thường. Chàng ngồi ngay ngắn trên yên, chưa kịp sang số cho xe chạy thì nghe tiếng rên của Mai Lăng :

— Anh Z.28, anh nữ bỏ tôi chết ở đây được sao ?

Nếu hẳn không phật vua, chàng đã mặc hẳn với vết thương trăm trọng. Máu ra hết hẳn sẽ chết. Chứ chàng không muốn tự tay giết hẳn. Lời nói van vỉ của hẳn bắt chàng phớt đến Phù Dung. Giá hẳn không đang tâm hại nàng, giờ này nàng đang đợi chàng bên cái lồng bàn và cái khay sơn son

thếp vàng trên đặt những cái bát kiêu màu hồng
đưng yển chung đường phen.

— Anh Văn Bình ơi, anh thương tôi với !

Văn Bình cau mặt, đá ngược gót chân vào mặt
Mai Lăng. Bình thương, giá Mai Lăng không bị
thương nặng và Văn Bình không nổi giận thì ngon
cước thục hậu này cũng đủ tăng mạng. Cho nên
hắn ngả vùi xuống nền cỏ, mặt mũi dập nát.

Văn Bình phóng xe gắn máy về đường Dal-
crose. Trời sắp rạng đông, quang cảnh vắng lặng
diễn hình của ban đêm không còn nữa, đoàn xe
giao sữa, bánh và chở hàng từ ngoại ô bắt đầu rần
rập kéo vào trung tâm thành phố còn ngủ say. Gó
mát từ phía thổi lộng quần áo và da thịt làm Văn
Bình sực nhớ vừa thức trọn một đêm. Lại một
đêm nữa không ngủ. Lại thêm một đêm vật lộn
với hiểm nguy và thần Chết,

Chàng định ninh căn nhà của người đẹp Phần
Giáo Emma được tường đá cao ngất và kềm gai
truyền điện bảo vệ, nếu không kiên cố đến bất khả
xâm phạm như biệt thự nuôi rắn hắc-hồ của Au-
tôn thì cũng không thua kém biệt thự của hoàng
tử Phakanvong. Chàng đã làm to. Bảng số 215
lớn bằng hai hộp bánh bích-quy nằm chênh chênh
trên trụ cổng. Chàng không bị cận thị, lẽ nào chàng

nhìn lộn số. Tường và cửa sổ đều sơn màu xanh
lơ như Mai Lăng dặn. Và căn nhà mang số 215 gần
như đối diện với biệt thự của Phakanvong, cũng
như Mai Lăng dặn.

Nhưng tường của căn nhà 215 lại thấp quá
mức tường tượng. Nó chỉ thấp đến ngang lỗ rốn
người đàn bà Việt trung bình. Nghĩa là chàng bước
qua khỏi cần kiếng chân, Nó sơn xanh thật đấy,
nhưng nó không thể được truyền điện, vì lẽ giản
đị nó làm bằng gỗ, những thanh gỗ mỏng đóng
chồng tréo lên nhau theo kiểu chuồng chim của một
số nhà trệt ở Sài gòn. Giới chỉ huy an ninh thường
chiếm những tòa nhà rộng cả ngàn mét vuông,
vườn lại um tùm cây cối để tiện canh gác. Nhưng
người đẹp Emma, cũng là chỉ huy an ninh như ai,
lại chui rúc trong một ngôi nhà chẳng lấy gì làm
rộng. Diện tích cả nhà lẫn vườn chỉ độ bốn trăm mét
vuông là cùng. Trong cái vườn nhỏ bằng mảnh
bikini tắm biển cũng không thấy bóng dáng cây cối
Thậm chí một luống hoa đẹp, một cái ghế đá để
bạn bè ngồi thưởng trăng, hồng gió (và hồng tuyết
lạnh) cũng không thấy nữa.

Bình nghiệm cho biết những nơi tưởng là
không được phòng thủ lại chính là những nơi được
phòng thủ vững chắc nhất. Vì vậy, Văn Bình hơi rợn

Song chàng không lùi được nữa. Dầu đây là cạm bẫy, chàng vẫn dám dấn vào. Chàng giấu chiếc Dax ngoan ngoãn trong một bụi rậm gần đó rồi rồi ung dung vượt tường.

Dĩ nhiên là Emma không nuôi rắn độc. Nàng cũng không nuôi cả bệt-giê nữa. Chàng có thể yên tâm vì dưới chân chàng là thảm cỏ xanh rờn, loại cỏ ngắn và mềm chỉ được trồng ở sân đánh «gôn» khá bọn tiền. Trên thảm cỏ này, một con dế mèn chàng cũng nhìn thấy hướng hồ con rắn dai ngoẵng. Hoặc chó bệt-giê không lồ...

Nhà của Emma gồm một tầng lầu, bên trên có sân thượng. Kiến trúc khá tân kỳ, ở đâu cũng có cửa. Đều làm Văn Bình đề đặt là cửa ra vào đóng đã đánh, cả những cửa sổ cũng kín như bưng. Thời tiết không lạnh để đến nỗi phải đóng cửa và đốt lò sưởi, cũng không quá nóng để mở máy điều hòa. Đèn gần sáng như thế này, mở rộng cửa sổ cho gió hồ lăn hơi tuyết núi An-pơ len vào thì tuyệt diệu. Vậy mà Emma lại... ché mới lạ!

Chàng không cần nạo óc tìm giải đáp vì giai nhân Emma đã trả lời giùm chàng. Chàng đến cửa hông, đặt bàn tay lên quả nắm, toan mở thì bên trong đã có người chực sẵn. Và mở ra nhẹ cho chàng. Khi ấy chàng vụt hiểu tại sao cửa nào cũng

đóng kín như bưng.

Là vì bên trong được kéo rèm, không muốn ánh sáng lọt ra vườn. Đèn phòng khách sáng như sao sa. Đèn hàng trăm cái, đèn gắn ở tường, đèn đặt ngang nền nhà, đèn treo lủng lẳng trên trần, trong xa-lòng chỉ thấy đèn là đèn, đèn đủ cỡ, đủ kiểu. Thiết tưởng xa-lòng của dinh quốc khách giành cho tổng thống tiếp rước các ông bự ngoại quốc đến thăm Sài gòn cũng chưa có nhiều đèn và nhiều ánh sáng bằng xa-lòng của giai nhân Emma...

Té ra Emma đã chuẩn bị đầy đủ. Chuẩn bị sẵn sàng. Nàng biết trước chàng đến. Đến để dứt chân vào xiềng.

Văn Bình khựng lại. Ánh đèn làm chàng quáng mắt. Trong khoảng thời gian vi-ti này, nếu Emma muốn hạ sát chàng bằng súng đạn, hoặc muốn bắt trói chàng, nàng có thể thực hiện ý đồ dễ dàng. Tuy nhiên trong xa-lòng rộng chàng không thấy ai. Đến khi mắt chàng quen với ánh sáng chói lọi chàng mới nhận ra hai bóng nữ lưu.

Hai cô gái này phục sức hết sức lạ lùng. Trên đầu họ được cắm đầy lông rím và lông vịt nhuộm ngũ sắc. Song họ lạ lùng không ở những cái lông nhiều màu.

Mà ở chỗ họ chẳng mặc tí gì trên người. Vàng,

chẳng có tí gì hết. Tuy vậy, việc họ trần truồng và ngang nhiên biểu diễn sự trần truồng và khiêu gợi của họ cũng chưa đủ làm Văn Bình sững sờ. Họ không cân đối, khá mỹ miều (và đương nhiên khá ngon lành), song trong đôi chàng đã gặp, đã gần gũi vô khối đàn bà cân đối, mỹ miều và ngon lành hơn họ.

Sở dĩ chàng sững sờ là vì chàng quen mặt họ. Chàng đã trò chuyện với họ ngay sau khi chàng đến Gineo. Chàng đã trải qua những phút đứng tim trong ngôi nhà mang số 13. Ngôi nhà của Phù Dung. Họ là nhân viên của Phù Dung. Tại sao họ lại có mặt ở đây? Tại sao họ vẫn phục sức bằng... da thít này nở ở đây? Tại sao? Hai kiều nữ hiện ra, trắng nõn, trắng nõn. Trong tay, họ không cầm khẩu súng như chàng mong đợi. Dung mạo của họ cũng không có vẻ nào nghiêm trang, gần như thù nghịch như chàng mong đợi.

Miệng cười của họ tươi hơn cả hoa phù dung nở nữa. Phù Dung, Phù Dung ... bất giác chàng nhớ Phù Dung, đến câu thơ của Bạch Cư Dị trong bài Trường Hận ca.

«Phù Dung như điện, liễu như mi.»

Đời chàng cũng là một trường hận ca. Toàn là chuyện bi thảm.

Toàn là chuyện đột biến lạ lùng...

Hai kiều nữ lỏa thể chúm chím cười với chàng. Ánh đèn mờ nháy trên bộ ngực căng cứng của họ khiến chàng đã quáng mắt càng quáng mắt thêm. Lệ thường, chàng phản ứng vô cùng nhậm lệ trong mọi trường hợp. Nhưng lần này chàng đứng chôn chân trên ngưỡng cửa. Muốn tiến tới hoặc muốn tháo lui cũng không được nữa.

Một kiều nữ cất tiếng oanh vàng thỏ thẻ:

— Ông cần gặp Emma?

Khó khăn lắm chàng mới điều khiển được cái gật đầu không vụng về.

Tiếng oanh vàng thỏ thẻ thứ hai vang lên:

— Mời ông Z.28.

Cán nhà của Emma như có phép quỷ thuật. Bức tường lớn bên phải không trở một cánh cửa nào bỗng tách ra làm đôi. Phải, tách ra làm đôi, rồi một nửa chạy dạt sang bên như thể bức tường được gắn trên những vòng bi chuyển động bằng điện.

Emma đã chờ sẵn.

Văn Bình choáng váng, phải vịn vai kiều nữ đứng gần để khỏi té ngã. Tại sao chàng xứng vững, chàng không hiểu nữa. Chàng chỉ cảm thấy sự hiện diện của người đàn bà đẹp tuyệt trần trước

386

Z. 28

mặt chàng như toát ra một luồng sáng «laser», và luồng sáng này phóng thẳng vào người chàng.

Chàng cố thu nghị lực để phát ra tiếng chào bình tĩnh, nhưng miệng chàng chỉ có thể áp ứng như anh chàng mang bệnh nói lắp:

— Chào chào... cô em Emma...

XIII

ĐOẠN KẾT

Tác giả cố ý kết thúc bộ truyện này bằng con số 13. Vì số 13, số trọng trung sui sào đối với đông đảo nam nữ trên thế giới lại là số báo hiệu tốt lành đối với Văn Linh Z. 28. Thứ sáu 13 là ngày xấu kinh khủng, bằng chứng là các vụ hành quyết thường xảy ra trong ngày này, song nếu được dùng để bói bài, và bói kiểu 13 lá, thì lại hên kinh khủng... Và không giấu diếm bạn đọc, số 13 cũng là số được tác giả có cảm tình đặc biệt.